

**ЗАВИСТ ЧОВЕШКА
ГРЪЦКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Живели някога край един шумен град на морския бряг двама братя — рибари. Всеки ден ловели в една мрежа риба, продавали я на пазара и печалбата си поделляли като истински братя. По късна нощ двамата рибари се прибирали в колибата на баба Знахарка, която им шетала, кърпела ги и всеки ден им готвела в едно пръстено гърне чорбица от дъхави горски тревии.

Веднъж, като изтеглили мрежата от морските дълбочинии и захванали да я прибират, рибарите зяпнали от учудване — в лодката се търкулнал един елмаз, по-ясен от зорницата. Големият брат погълнал с очи светлия камък и целият се разтреперил. Малкият се навел и протегнал ръка да го разгледа.

— Не посягай! — извикал големият и го ударил по ръката. — Елмазът е мой.

— Защо да е твой? — вдигнал очи учудено към него малкият. — Нали двама го измъкнахме от морето, елмазът ще бъде наш!

— Дума да не става! — още по-силно се развикал големият. — Той е само мой, аз първи го видях.

От дума на дума те се скарали, сборичкали се, изтървали елмаза и греблата във водата и обърнали лодката. Но тъкмо когато нагълтали вода и взели да се давят, изневиделица при тях се появил дяволът с две големи черни крила и ги попитал:

— Удавници, искате ли да живеете?

— Искаме! — закрещели братята.

— Аз ще ви помогна да излезете на брега, ако ми продадете душите си.

— Вземай ги! — протегнали ръце двамата братя.

Тогава дяволът се спуснал към морското дъно, извадил потъналата лодка с греблата, помогнал на давещите се да излязат на брега. Щом стъпили на сухо, братята завързали лодката за една върба и тръгнали към града. После по най-кривите пътеки и тъмни улици захванали да си вършат работата като хора, които са продали душите си на дявола. Станали значи върли разбойници. Какво са правили и как са живели никой не знае, за да каже, но когато подир три години излезли от тъмницата, където били затворени, насред пътя ги настигнал дяволът:

— Помните ли, че ви отървах, когато се давехте в морето?

— Помним — отвърнали му и двамата.

— Тогава вие ми продадохте душите си и аз чаках цели три години да видя какви ще бъдат делата ви. За тия три години вие извършихте големи злодеяния и трябва да ви заплатя. Дяволът никога не забравя дълга си.

— Какво ще ни дадеш? — попитал големият брат.

— Какво ли? Ето какво — отговорил чернокрилият, бръкнал в пазвата си, извадил нещо, което стискал в шепата си и викнал: — Гледайте!

Двамата братя опулили очи, но щом дяволът разтворил ръката си, в шепата му блеснала такава силна светлина, че преди да дигнат ръце и закрият очите си братята мигом ослепели.

Слепците седнали, снели калпаците си и захванали да просят милостиня от минувачите. Денем те посрещали пътниците, а нощем се прибирали да спят под един стар каменен мост. Всяка нощ, додето пропеят петлите, големият брат броял подарените пари, а малкият си скубел косите от мъка и срам, че си е продал душата. Тъй изтекли още три години.

Веднъж по каменния мост минала баба Знахарка. Тя ходела от време на време да продава лековити билки в града. Щом слепците протегнали калпаците си към нея за милостиня, тя плеснала с ръце:

— Какво правите тука? — викнала смаяна бабичката.

Слепците я познали и навели глави.

— Правим, каквото правим — отвърнали тихо и двамата.

— А къде ви са очите?

Слепците й разказали всичко от игла до конец.

— Почакайте ме тука! Аз ще ви донеса виделина — рекла им баба Знахарка и се върнала към гората. Там имало в най-затънтените пущинаци едно видело кладенче. Старицата се навела, грабнала с една пръстена паничка малко видела водица и пак се върнала при слепците. И двамата братя спели дълбоко, тъй като била настъпила нощта. Бабичката бутнала леко за рамото по-малкия брат и рекла:

— Нося ти видела водичка. На тебе ще дам две очи, а на брат ти две очи и един елмаз. Бива ли?

— Защо не? — отвърнал малкият брат. — На мене ми стигат две очи, с които ще виждам най-скъпите елмази, обсипали небето, и цветята ще виждам, и на малките деца ще се радвам. Каквото направиш за мене, добра бабичко, ще го приема с благодарност.

Баба Знахарка откършила от съседното дърво едно клонче, натопила го в паничката с виделата вода и напръскала очите му. Малкият брат премигнал два-три пъти, прогледнал, просълзил се, сграбил десницата на бабичката и горещо я целунал.

Тогава баба Знахарка събудила и големия брат.

— Дошла съм да ти донеса голям дар. Ще ти върна зрението, но трябва да знаеш, че ако приемеш двете очи, на брат ти ще дам две очи и един елмаз.

— Как! — скочил големият слепец и блъснал старицата. — На мене само две очи, а на брат ми и елмаз отгоре? Не ти ща очите! Махай се!

Баба Знахарка поклатила глава, прибрала паничката с виделината и се упътила към колибата си. Малкият брат тръгнал по белия свят със здрави очи, а големият останал да проси милостиня от минувачите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.